

Viatge al passat amb Conde

partir d'aquesta setmana comença un viatge al passat. El judici del "cas Banesto" pot ser com una visita al túnel del temps. Per si algú havia oblidat els anys 80 i començaments del 90, quan els gossos es lligaven amb llonganisses, el judici a Conde i el seu equip pot servir per fer memòria.

Fer memòria pot ajudar, per exemple, a recordar l'entrada de Mario Conde com un heroi a Banesto, ara fa deu anys. Hi va entrar per "salvar" l'entitat de l'agressió del Banc de Bilbao de Sánchez Asiaín. Era la irrupció d'un jove *master de l'univers* en una de les més rànquies catedrals de les finances espanyoles, Banesto. Aquell va ser un dels primers terratrèmols d'aquells anys en què el món bancari va viure una gran acceleració. Tanta acceleració hi va haver que, al final, Mario Conde, que havia arribat de redemptor, va acabar a la presó i encara hi pot tornar. Per si això fos poc, el Banesto que havia de redimir del Bilbao ha passat a mans del Santander.

Com en tota visita al passat, hi haurà lectures interessades. Conde intentarà imposar la seva visió d'aquells anys. Es presentarà com a víctima d'un sistema on la corrupció era generalitzada i del qual era difícil d'escapar. Voldrà donar la imatge d'un home perseguit. Intentarà escriure la seva pròpia història abans que sigui el Tribunal el que dicti sentència. Les seves aparicions televisives estan garantides per difondre una certa manera de veure els fets. El forat de Banesto és un d'aquests fets. I és un fet no només perquè ho digui el Banc d'Espanya sinó perquè fins i tot els economistes contractats per Conde reconeixen que Banesto passava per problemes. Si la gestió de Conde hagués estat més neta, aquests "problemes", segons uns, o aquest "forat", segons els altres, no s'haurien convertit en un fet clau d'aquest cas.

Conde voldrà passar de puntetes per damunt de les dificultats que el seu particular estil de fer banca van provocar a Banesto. Li interessa més difondre la idea que el van defenestrar per raons polítiques. Aquest tipus d'excuses em recorden aquells estudiants que van fluixos de matemàtiques i que quan suspenen diuen que el mestre els té

mania. Pot ser que el mestre tingués mania a Conde però l'ex-banquer no tenia els números quadrats. Quadrar els números amb correcció exquisida és una de les obligacions del banquer. Sovint, aquesta és una feina avorrida. De fet, l'avorriment és un dels trets característics que defineixen l'ortodòxia bancària.

Una de les idees que sortiran a partir de l'anàlisi d'aquells anys és que l'activitat bancària li venia petita a Mario Conde. Necessitava objectius més grans. Es movia com peix a l'aigua en els grans saraus de l'època. Fent memòria se'l pot recordar donant cops de colze per sortir a la fotografia com el banquer del Jocs de Barcelona del 92.

Més d'un president de banc va considerar que aquella fotografia era massa cara. A Conde, sembla que la factura no li preocupa, ja la pagaria Banesto.

De fet, al Banesto de Conde se li acumulaven les factures confessables. A vegades, no hi havia ni tan sols factura. Només hi havia diners a pagar que sortien de les arques del banc i s'evaporaven per ordre expressa de Conde. I, arribats en aquest punt, en una història d'alta volada com aquesta, és quan comencen a sortir homes de palla, comptes a Suïssa, un grup amagat de societats que formen una teranyina destinada a l'enriquiment particular i les coses es compliquen.

Un d'aquests episodis complicats també té a veure amb Catalunya. És la famosa operació Carbuross. Carbuross és una empresa que té la seu a Barcelona. En aquella època, estava lligada a Banesto. Conde i els seus van vendre una opció de compra a la multinacional Air Products. Els americans van pagar uns 1.300 milions de pessetes. Fins aquí sembla un negoci normal i corrent. Però resulta que –petit detall–, els diners no es van ingressar mai a Banesto. Els diners encara els busquen per Suïssa i Liechtenstein.

És això enginyeria financera? Depèn de la resposta que es doni a aquesta pregunta Mario Conde pot passar a la postertat com un banquer perseguit políticament, que és el que ell voldria, o com un vulgar estafador. Suposo que no cal dir que si el cas ha arribat als tribunals és perquè la justícia ha detectat que hi ha indicis d'enginyeria, però delictiva. ■

MIQUEL RAMON

"Conde pot ser recordat com un banquer perseguit o com un vulgar estafador. Si el cas ha arribat als tribunals és perquè la justícia ha detectat indicis d'enginyeria financera, però delictiva."